

Втора глава

Мракът на джунглата

I

Експедицията навлизаше дълбоко във влажната джунгла. Водачите бавно, едва-едва, проправяха път всред избуялата, гъста и преплетена, ужасно жилава растителност. Сякаш отгук не беше минавал човешки крак. Може би това беше истина, защото от сутринта водачите не можеха да се ориентират и цялата група, наброяваща двадесет и пет души, навлизаше още по-навътре в девствената екваториална гора. От влажността и по невнимание на радиста, батериите, които захранваха предавателя, се бяха повредили и не можеше да се установи връзка с външния свят. Положението не беше много добро. И затова сега хората вървяха неохотно, сякаш нямаше смисъл да се измъкват от джунглата. Ранниците с принадлежностите и автоматичните пушки тежаха двойно и тройно върху морните плещи на жадните за почивка участници в експедицията.

Двадесетте и пет души потеглиха преди един месец от малко градче, намиращо се близо до джунглата. Всички, освен петимата водачи, бяха все хора на науката, жадни за повече знания, за нови открития, пълни с ентузиазъм, вярващи в бъдещето, гледащи на живота от хубавата му страна.

Организатор и водач на експедицията беше Симон Бланк, французин по народност. И той, както всички, се беше заловил с радост да изпълни задачата на Световната Академия на науките – да организира и поведе експедиция в ненаселените области на екваториалния лес.

Но сега всички вървяха с оклюмали глави. Нямаше ли го вече оня ентузиазъм, оная вяра в бъдещето? Къде се

бяха изпарили надеждите и вярата на хората? Бихме помислили, че и самият Симон Бланк беше изпаднал в отчаяние, от външния му окаян вид. Но не. Тази твърда натура, този вярващ дух го крепяха, викаха разума в него. И разбира се, целия ден той окуражаваше спътниците си, ала вече и него го напускаха силите от изморителния път. Дори и най-здравият и силен човек трудно би издържал на този мъчителен преход.

Трябваше вече да се спират, да отдъхнат след този труден път. Бяха стигнали до брега на една рекичка, която им даде нови надежди, че ще намерят изхода от това положение.

На брега на рекичката разпънаха трите големи палатки, запалиха голям огън в средата на лагера и сякаш душите им се поотпуснаха.

Започнаха разговори, които накараха хората да забравят окаяното си положение. Духът, веселият и жизнерадостен дух, се възвърна отново, дори се чуха и песни, някой от групата засвири с хармоника.

Но Симон Бланк стоеше замислен настрана. Започналата веселба не достигаше до сетивните му органи, които сякаш бяха освободени временно от длъжността си. Цялото му същество беше заето само от една мисъл – как да избави експедицията от явната гибел, която криеше неизвестността в джунглата. Диви животни, мочурища, болести... Хиляди явни и скрити опасности! Симон Бланк не мислеше за себе си, а за живота на своите другари, съратници – как да спаси, и пак – как да спаси цялата експедиция. Тази натрапваща се мисъл караше здравия му разум да работи по-усилено. Едно след друго в паметта му се заизреждаха познати лица – усмихнати, жизнерадостни, щастливи. Но това беше само началото! Да, началото! А и сега, въпреки че тези лица бяха

радостни, утре щяха сигурно да се помрачат от нови неудачи, може би и нещастия... “Ех, какво да се прави?! Всички сме силни и здрави, но само със сила не можем да се преборим с природата – трябва и разум” – мислеше си Бланк. Неговата длъжност на ръководител предизвикваше в собствената му душа чувство за отговорност към тези хора на науката, които бяха поверени на него. Самият той беше от тяхната среда, с техните, дори по-богати познания за много неща, и затова много добре разбираше, че загине ли експедицията, щеше да се нанесе дълбока рана на научния свят.